

Den 11 november 2010

TRON PÅ ”FÖRINTELSEN” – EN FALSK RELIGION

av Lars Adelskog

”Förintelsen är unik”

En hörnsten i den sionistiska ideologiprodukten ”Förintelsen” är att denna inte får relativiseras. Men om vi vill förstå något, vad det än är, måste vi sätta det i relation till annat, alltså relativisera det. Det vi inte får relativisera, kan vi inte förstå. Det som är absolut, unikt, så till den grad att det inte får sättas i relation till något annat, blir obegripligt för oss.

Den framstående kritikern av ”förintelseindustrin”, professor Norman Finkelstein skriver: ”Uppfattningen att Förintelsen är unik är intellektuellt torftig och moraliskt vanhedrande, men icke desto mindre lever den vidare. Frågan är varför. Jo, för det första medför ett unikt lidande en särställning. Förintelsens unika ondskor gör enligt Jacob Neusner inte bara att judarna blir annorlunda än andra, den ger också judarna ’rätt att ställa krav på dessa andra’. För Edward Alexander är Förintelsen ett ’moraliskt kapital’. Judarna måste ’kräva ensamrätt’ på denna ’värdefulla egendom’. Det unika med Förintelsen – detta ’krav’ på andra, detta ’moraliska kapital’ – fungerar i själva verket som Israels värdefullaste alibi. ’Det säregna med judarnas lidande förstärker de moraliska och känslomässiga krav som Israel kan ställa... på andra nationer’, menar historikern Peter Baldwin. Enligt Nathan Glazer gav Förintelsen genom att understryka ’judarnas speciella *särart*’ dem ’rätt att betrakta sig som särskilt hotade och särskilt värdiga att vidta de åtgärder, vilka de än vara månne, som var nödvändiga för att överleva...’ (kursiveringen i originalet)

”Här finns också en annan bakomliggande faktor,” forsätter Finkelstein. ”Att hävda att Förintelsen är unik är detsamma som att hävda att judarna är unika. Det är inte judarnas lidande utan det faktum att det var *judar* som led, som gjorde Förintelsen unik. Eller: Förintelsen är speciell därför att judarna är speciella... Wiesel hävdar med hetta att Förintelsen är något unikt och han hävdar med samma hetta att judarna är unika. ’Vi är annorlunda i allt.’ Judarna är ’ontologiskt’ exceptionella. (Wiesel, *Against Silence*, volym I, s. 153; Wiesel, *And the Sea*, s. 133.) Förintelsen utgjorde höjdpunkten på icke-judarnas tusenåriga hat mot judarna och bevisade inte bara att judarnas lidande var unikt utan också att judarna själva var unika.” (Norman Finkelstein, *Förintelseindustrin*, Stockholm 2001, ss. 52-53)

Elie Wiesels budskap kan sammanfattas så: judarnas lidande är unikt därför att judarna är unika, icke-judarna är evigt skyldiga, judarna är evigt oskyldiga, Israel skall försvaras utan förbehåll, de judiska intressena skall försvaras utan förbehåll.

Alltså: ”Förintelsen” är unik därför att judarna är unika. ”Förintelsen” var värst, därför att judarna är bäst. Fråga: Är påståendet att ”Förintelsen” är unik något annat än en sekulariserad version av den gamla judiska dogmen om judarna som det utvalda folket?

Enligt förintelsemytologen Deborah Lipstadt består en ”lömskare” form av att förneka Förintelsen i att göra ”omoraliska analogier”, det vill säga jämföra Förintelsen med övergrepp mot andra folk, ty Förintelsen är alldeles unik och omöjlig att jämföra med annat. (Lipstadt, *Denying the Holocaust*, ss. 209-215)

Finkelstein anlägger ett funktionalistiskt sätt att se på ”förintelseindustrin”, hävdar att denna fungerar som ett redskap för judiska organisationer att få pengar från europeiska regeringar och bolag och för att rättfärdiga Israels politik och få amerikanskt stöd för denna politik (*Förintelseindustrin*, s. 8). Finkelstein anser också att omhuldandet av ”Förintelsen” möjliggör för den rikaste och mäktigaste gruppen i Förenta staterna att hävda offerstatus. Finkelstein framhåller även hur förintelseindustrin främjar åsikten att judefientliga hållningar och beteenden helt och hållet beror på icke-judars irrationella avsky och inget har att göra med intressekonflikter. Så skriver till exempel Elie Wiesel: ”I två tusen år ... har vi alltid varit hotade ...

för vad då? Av ingen orsak.” (s. 53). I motsats till detta är den grundläggande förutsättningen i Kevin MacDonalds bok *Separation and Its Discontents* (1998) just att judefientliga hållningar och beteenden historien igenom varit fast rotade i intressekonflikter mellan judar och de majoritetsfolk, vari de levat. Professor MacDonald är världens ledande expert på judendomen såsom en gruppevolutionär strategi.

Finkelstein noterar mediernas betydelse för stödet av förintelseindustrin och citerar Elie Wiesel, ”När jag vill må bra, slår jag upp artiklarna om Israel i *New York Times*” (*Förintelseindustrin*, s. 31). *New York Times*, som ägs av släkten Sulzberger, ”fungerar som det främsta reklammediet för förintelseindustrin. Tidningen bär det främsta ansvaret för att ha befordrat Jerzy Kosińskis, Daniel Goldhagens och Elie Wiesels karriärer. Vad avser frekvensen av publicerat material hamnar ”Förintelsen” på andra plats tätt efter den dagliga väderrapporten. Typiskt är att *New York Times Index 1999* förtecknade 273 artiklar om ”Förintelsen”. Som jämförelse kan nämnas att hela Afrika företrädde med 32 artiklar”. Förutom de följsamma medierna utnyttjar förintelseindustrin sin makt över Förenta staternas regering för att utöva tryck på andra länders regeringar, i synnerhet regeringar i Östeuropa (ss. 133ff).

Sambandet mellan tron på ”Förintelsen” och Israel

Det råder ett oupplösligt samband mellan Israel och ”Förintelsen”. Detta framkommer till exempel i Elie Wiesels karriär. Hans första bok om ”Förintelsen” blev inte särskilt uppmärksam. Allmänt erkänd och hyllad blev Wiesel först sedan han skrivit två volymer med hyllningar till Israels seger i sexdagarskriget (Wiesel: *And the Sea*).

Förintelsereligionens dogm om icke-judarnas eviga hat har fungerat både som motiv för grundandet av den judiska staten och som förklaring till den fientlighet som riktas mot Israel. Denna dogm har givit Israel total handlingsfrihet: eftersom enligt dogmen icke-judarna alltid vill mörda judar, har judarna all rätt att skydda sig på det sätt de finner för gott. Vilka medel judarna än tillgriper, är det självförsvar.

Det var inte när Israel uppfattades som svagt och sårbart, utan sedan det i sexdagarskriget hade visat sin styrka, som den amerikanska hjälpen ökade från en rännil till en störtflod. Och det var inte heller Israels påstådda svaghet och isolering eller rädslan för en ”andra Förintelse”, utan i stället judestatens uppenbara styrka, som gjorde att de judiska eliterna började på allvar propagera förintelsemyten efter år 1967.

Den framstående amerikanske sionisten, juridikprofessorn och tortyrförespråkaren Alan Dershowitz (född 1938) skriver: ”Jag minns inte någon diskussion – inte en enda – vare sig i klassrummet, på skolgården eller ens hemma, om Förintelsen”, ”Förintelsen ingick inte i mitt personliga minne... Den nämndes aldrig i yeshivan, i det judiska lägret, i samtal bland mina vänner eller ens i synagogan.” (Alan Dershowitz, *The Best Defense*, New York 1983, s. 10; *Chutzpah*, Boston 1991, s. 49). Och vidare: ”Mina vänner från Brooklyn och jag, som aldrig dryftade Förintelsen när vi växte upp, talar om den hela tiden nu.” (*Chutzpah*, s. 180)

Encyclopaedia of the Holocaust (redigerad av Israel Gutman) har givit stormuftin av Jerusalem Haj Amin al-Husseini en viktig roll i ”Förintelsen”. Stormuftin får stort utrymme också i Yad Vashem, museet för ”Förintelsen” i Jerusalem. Den israeliske historikern Tom Segev skriver, ”Besökaren förväntas draga slutsatsen att det finns mycket gemensamt mellan nazisternas planer på att krossa judarna och arabernas fientliga inställning till Israel.” (Segev, *The Seventh Million*, s. 425)

Vid en minneshögtid för Auschwitz, där präster från alla trossamfund deltog, protesterade Elie Wiesel enbart mot den muslimske imamens närvaro: ”Har vi inte glömt... mufti Haj Amin al-Husseini av Jerusalem, Heinrich Himmlers vän?” (Wiesel, *And the Sea*, s. 198)

På tal om Haj Amin al-Husseini måste man ständigt påpeka att sionisterna ljuger lika friskt om denne palestinske hjälte som de ljuger om allting annat.

Bland deras många lögner kan man särskilt nämna följande åtta:

- 1) att SS under Heinrich Himmlers ledning skulle ha lämnat både finansiellt och logistiskt stöd till judepogromer i Palestina,
- 2) att Adolf Eichmann skulle ha besökt al-Husseini i Palestina och därefter regelbundet stått i kontakt med honom,
- 3) att Himmler skulle ha tagit al-Husseini på en rundtur i Auschwitz,
- 4) att al-Husseini i förväntan på en tysk seger i andra världskriget planerade ett "dödsläger" efter auschwitzmodell nära Nablus,
- 5) att ett tysk-arabiskt kommando under al-Husseinis befäl skulle ha släppts med fallskärm i Palestina med uppdraget att förgifta Tel Avivs brunnar,
- 6) att al-Husseini var en nazistisk krigsförbrytare och förklarades för en sådan vid de allierades militärdomstol i Nürnberg,
- 7) att al-Husseini bar personligt ansvar för att tusentals judar dödades i de tyska koncentrationslägren,
- 8) att al-Husseini och andra av den tidens palestinska ledare hade något ansvar för den så kallade Förintelsen.

De flesta av dessa lögnen går tillbaka på en illa underbyggd opinionsartikel i den israeliska tidningen *Jerusalem Post*: Sarah Honig, "Fiendish Hypocrisy II: The Man from Klopstock St.", den 6 april 2001. På ett ställe skriver Sarah Honig: "Detta stöds av dokumentation från Nürnberg- och Eichmannrättegångarna." Ingen mer källhänvisning än denna.

Men det finns även andra sionistiska löspratare som ljuger om al-Husseini. Exempelvis Alan Dershowitz påstår att den israeliske historikern Benny Morris i sin bok *Righteous Victims* (New York 1999) skulle ha dokumenterat att nazisterna finansierade 1936–1939 års arabiska resning. Men i Morris' bok finns ingen sådan uppgift. Morris uppger endast det välkända faktum att nazisterna stödde muftins verksamheter under andra världskriget.

I april år 2004 i Toronto sade Malcolm Hoenlein, vice verkställande ordförande för de större amerikanska judiska organisationernas ordförandekonferens, att det inte var Hitler utan al-Husseini som ville döda judarna, och att det var endast motvilligt "som Hitler följde muftins önskningar". Jaha. Varför nämns ingenting av detta i Nürnbergdomstolens protokoll? Varför sökte Nürnbergdomstolen aldrig höra al-Husseini? Al-Husseinis namn finns inte ens upptaget i registret till Nürnbergprotokollen.

Mycket betecknande är att sionisterna aldrig nämner något om att också vissa av deras egna sökte samarbete med nazisterna. Alltifrån slutet av år 1940 sökte den högersionistiska organisationen "Irgun Zvai Leumi i Israel" att sluta ett avtal med nazisterna på grundval av "sammanfallande intressen mellan det nya Tyskland och den pånyttfödda, folkligt-nationella judendomen (völkisch-nationaler Hebräertum)" för ändamålet att "återupprätta den judiska staten inom sina historiska gränser, på en nationell och totalitär grund, allierad med Tyska Riket". Trots upprepade påstötningar från denna sionistiska grupp förblev tyskarna ointresserade. En medlem av denna grupp var den operative ledaren för den judiska terroristorganisationen Sternligan, som mördade FN-medlemmen och medlemmen av det svenska kungahuset greve Folke Bernadotte. Hans namn var Yitzhak Shamir och han var sedan Israels premiärminister åren 1983-1984 och 1986-1992. (Källa: Joseph Heller, *The Stern Gang: Ideology, Politics and Terror, 1940-1949*, London 1995, ss. 77-108, de citerade fraserna finns på ss. 85f.)

Idag handlar förintelsemyten mycket litet om faktiska lidanden under andra världskriget. Den handlar desto mera om att avleda uppmärksamhet och kritik från Israels behandling av palestinerna. Den israeliske författaren Boas Evron har sammanfattat det väl: "Medvetenheten om Förintelsen är en officiell, propagandistisk indoktrinering, ett oupphörligt spridande av slagord och en falsk världsåskådning, vilkas verkliga syfte inte alls är att skapa förståelse för det förflutna utan att manipulera nutiden."

Staten Israel bildades med förevändningen att judarna behövde en egen stat för att "aldrig mer" riskera någon "förintelse". "Förintelsen" är staten Israels grundläggningsmyt, såsom professor Roger Garaudy påpekat i sin bok *Les mythes fondateurs de la politique israélienne*. Än mera: den är Israels svärd och sköld. Alla de brott och grymheter, som de sionistiska judarna förövat mot palestinierna, har de framgångsrikt viftat bort med ständig hänvisning till "Förintelsen". År 1948, när sionisterna särskilt häftigt angrep palestinier och araber i allmänhet, framställde de dessa som "nazister som skulle genomföra en andra Förintelse". Historieprofessorn Ilan Pappé skriver: "Försöket att framställa palestinierna och araberna i allmänhet som nazister var ett reklamtrick man avsiktligt tog till tre år efter Förintelsen för att försäkra sig om att judiska soldater inte skulle fälla modet, när de beordrades att rensa, döda och förgöra andra människor." (Ilan Pappé, *The Ethnic Cleansing of Palestine*, Oxford 2007, s. 72)

Pappé påpekar vidare att man i Väst använde tron på Förintelsen för att tysta all opposition mot sionisternas planer med Palestina: "Ett ihjältigande från Internationella röda korsets och de västerländska journalisternas sida mörklade det sionistiska brottet. Budskapet till judarna var att Europa ville gottgöra sin tystnad under nazisternas förföljelse av judarna. En klarsignal som visade att de genom att bygga sin stat skulle avsluta frågan om vad Väst hade låtit hända judarna under andra världskriget." (Pat och Samir Twair, "Ilan Pappé Blames West's 'Conspiracy of Silence' Condoning Israel's Ethnic Cleansing", *Washington Report on Middle East Affairs*, augusti 2008, s. 44.)

Förintelsemyten är staten Israels svärd och sköld. Men det är ett svärd och en sköld av ett alldeles särskilt slag. Den påverkar ögon och hjärta också hos många av dem som vill angripa Israel och försvara palestinierna. Sådana som tror sig kämpa för Palestinas folk men inte slår mot Förintelsemyten. De vill inte se den och vågar inte slå mot den. Vad skall man säga om den som kallar sig kämpe men inte vågar slå mot fiendens svärd och sköld? Är han en sann kämpe? Eller bara låtsas han?

Förintelsereligionen är ett styrmedel i den amerikanska Mellanösternpolitiken

I september 2007 återopade Förenta staternas dåvarande president George W. Bush förintelsereligionen såsom berättigande varje tänkbar åtgärd mot Iran, vars president dr Mahmud Ahmadinejad är en "ökänd förintelseförnekare". Hösten 2008 gjorde vicepresidentkandidaten Sarah Palin detsamma. Dessa båda politiska ledare är kristna sionister, som är fasta i sin övertygelse att det alltid måste ligga i Förenta staternas intresse att stödja Israel.

Också Förenta staternas nuvarande president Barack Hussein Obama avlade redan som presidentkandidat sin lojalitetsförklaring till både förintelsereligionen och staten Israel i samma svep. Detta gjorde han i ett tal han höll för Israellobbyn i USA, AIPAC, den 4 juni 2008. Naiva och okunniga människor har uttryckt beundran för Obamas talekonst och den intelligens som däri sägs komma till uttryck. Men Obama skriver inte sina tal själv. Han har en hel grupp talskrivare, vilkas chef är Jon Favreau, högst avlönad av alla Vita husets anställda. Det tal Obama höll den 5 november 2008, genast efter sin seger i presidentvalet – där slagordet "Yes, we can!" upprepades gång på gång liksom av en hypnotisör – skrevs av Favreau. Det tal Obama höll för AIPAC fem månader tidigare skrevs av Dennis Ross, en judisk etnisk aktivist, som varit ordförande för Institutet för judiska folkets politiska planering i Jerusalem. I detta tal sade "Obama" – det vill säga Ross:

"Jag såg några av just dessa bilder i Yad Vashem, och dem glömmar man aldrig. Och dessa bilder bara antyder de berättelser som de som överlevat Förintelsen bär med sig. Liksom Eisenhower vittnar var och en av oss för vem som helst som skulle vilja förneka dessa oerhörda brott eller någonsin talar om att upprepa dem. Vi måste mena vad vi säger, när vi uttalar orden 'aldrig mer'.

Det var bara några år efter att lägren befriats, som David Ben-Gurion förklarade staten Israel grundad. Vi vet att upprättandet av Israel var rätt och nödvändigt, rotat i århundraden av kamp och årtionden av tålmodigt arbete. Men 60 år senare vet vi att vi inte kan slappna, inte kan ge vika, och som president kommer jag aldrig att kompromissa om Israels säkerhet.

Inte när det fortfarande finns röster som förnekar Förintelsen. Inte när det finns terroristgrupper och politiska ledare som är beslutna att förintna Israel. Inte när det överallt i Mellanöstern finns kartor som inte ens erkänner att Israel existerar och statligt finansierade läroböcker som är fyllda med hat mot judar. Inte när raketer regnar ner över Sderot och israeliska barn måste ta ett djupt andetag och uppbåda ett ovanligt mod varje gång de stiger på en buss eller promenerar till skolan.

Jerusalem kommer att förbli Israels huvudstad och den måste förbli odelad.”

Detta tal, som Ross skrev för Obama att hålla för AIPAC, var i grund och botten en inomjudisk angelägenhet, ett uttryck för judisk maktfullkomlighet och självgodhet. Staffagefiguren Obamas medverkan kan därför tyckas obehövlig. Dock fyllde han med ”sitt” tal två nödvändiga funktioner. Såsom buktardocka åt Ross och AIPAC spelade han sabbatsgojens roll – i detta fall att i egenskap av icke-jude framstå såsom en trovärdigare uttolkare av de judiska etniska intressena – och för sin egen vidare karriär utförde han det knäfall för judeokratin, utan vilket han inte hade kunnat väljas till Förenta staternas president fem månader senare.

Särskilt intressant att notera är att Obama blev den förste amerikanske president, som uttalade – och redan på kandidatstadiet till på köpet – att Jerusalem, helig stad för tre världsreligioner, borde ägas helt av den minsta av dessa tre. En dylik tanke kan givetvis uppstå endast i en judaiserad hjärna. Eftersom Jerusalems status för palestinierna är en icke-förhandlingsbar fråga, tjänade detta uttalande av presidentkandidat Obama till att klavbinda president Obama i eventuella försök att senare mäkla fred mellan judar och palestinier. Detta torde också ha varit den avsikt som vägledde Ross, när han skrev talet.

Förintelsereligionens överstepräst Elie Wiesel

Den amerikanska litteraturhistorikern Naomi Seidman har lämnat några viktiga upplysningar om hur förintelsereligionens överstepräst Elie Wiesel fick sin litterära karriär lanserad. Detta skedde i en byteshandel mellan Wiesel och den franske författaren François Mauriac, som erhöll 1952 års nobelpris i litteratur. Professor Seidman har till sin redogörelse även tillfogat några kritiska anmärkningar, som förtjänar att återges. (Naomi Seidman, ”Elie Wiesel and the Scandal of Jewish rage”, *Jewish Social Studies: History, Culture, and Society*, 1996, vol. 3, nummer 1)

Om Mauriacs och Wiesels möte år 1954 säger Naomi Seidman att det ”tycks kunna beskrivas såsom en rad känsliga förhandlingar, där den överlevandes första eftergift bestod i att avstå från allt tal om (om än inte tanke på) judisk hämnd – och varför inte? För en författare som Wiesel, vilkens läsekrets fanns på andra sidan en etnisk gräns, var det förnuftigt att undertrycka en omöjlig fantasi, vars tydligaste verkan hade blivit att den stött bort de kristna.” (Naomi Seidman, *anf. arb.*, s. 15)

”Det som Mauriac gav Wiesel i utbyte mot dennes förvandling var tyngden av sin moraliska auktoritet och makten av sin ställning i litteraturen. Mauriac fann en förläggare åt Wiesel, skrev hans första och mest hänfödda recensioner, rent av tillägnade sin bok om Jesu liv honom, som var ’det korsfästa judiska barnet’ (!). I korthet sagt var det Mauriac, som skaffade och tryggade åt Wiesel den större läsekrets denne önskade. Och i samtal Wiesel förde med Mauriac utvecklade han ett språk, som han kunde använda för att tala om det judiska folkmordet och som kunde fånga judars och kristnas uppmärksamhet, sannerligen en avsevärd prestation. (Naomi Seidman, *anf. arb.*, s. 16, det parentetiska utropstecknet finns i originalet)

Det främsta exemplet på denna eftergift har vi i Wiesels skildring av de händelser som följde på hans befrielse ur koncentrationslägret Buchenwald. I den första, föga spridda utgåvan på jiddisch, *Un di velt hot geshvign* ("Och världen teg"), finns nämligen ett uttryck för just en sådan hämndgirighet, som behövde rensas bort i översättningarna till gojernas språk: franska och engelska.

Naomi Seidman skriver: "Men jiddishtexten fortsätter. 'Tidigt dagen därpå sprang judiska pojkar iväg till Weimar för att stjäla kläder och potatis. Och för att våldtaga tyska flickor [*un tsu fargvaldikh daytshe shikses*]. Den historiska befallningen att hämnas uppfylldes inte.' På franska lyder textstället: 'Le lendemain, quelques jeunes gens coururent à Weimar ramasser des pommes de terre et des habits – et coucher avec des filles. Mais de vengeance, pas trace.' Eller i Stella Rodways engelska översättning: 'On the following morning, some of the young men went to Weimar to get some potatoes and clothes – and to sleep with girls. But of revenge, not a sign.'

Att beteckna skillnaderna mellan dessa fattningar av texten såsom en stilistisk bearbetning är att missa omfattningen av det som undertryckts i den franska texten. *Un di velt* skildrar ett landskap efter Förintelsen, där judiska pojkar 'springer iväg' för att stjäla förnödenheter och våldtaga tyska flickor. *La Nuit* utvinner ur denna scen av laglös vedergällning en långt oskyldigare bild av livet efter kriget, med unga män som beger sig in till närmaste stad för att söka kläder och sex. I jiddishtexten betecknas överlevarna uttryckligen såsom judar och deras offer (eller tilltänkta offer) såsom tyskor, i den franska texten är de bara unga män och kvinnor. I båda texterna beklagar berättaren att judarna underlät att taga hämnd på tyskarna, men denna underlåtenhet innebär något annat, när den som i jiddishtexten tar sig uttryck i våldtäkt på tyskor. I jiddishtexten är innebörden att våldtäkten är en lättsinnig försummelse av plikten att utföra 'den historiska befallningen att hämnas', förmodligen skulle fullgörandet av denna plikt ha medfört en samfäll och offentlig akt av vedergällning med ett tydligt bestämt mål. *Un di velt* utsäger inte klart vilken form denna vedergällning kunde taga, endast att den judiska historien och traditionen godkände den – rent av befallt den." (Naomi Seidman, anf. arb., s. 6)

"Wiesels andra eftergift bestod i att han inskränkte måltavlan för sitt hat, så att han avstod från att anklaga Mauriac eller hans landsmän för delaktighet i eller tigande om brottet." (Naomi Seidman, anf. arb., s. 15)

Naomi Seidmans beskrivning av Mauriacs och Wiesels underhandlingar och samarbete ger anledning till några reflektioner.

Låt oss börja med den andra av de två eftergifter Wiesel gjorde till Mauriac, såsom Naomi Seidman beskrivit det. Den franske vänsterkatoliken, kulturlejonet Mauriac främjar Wiesels litterära karriär mot att Wiesel avhåller sig från att anklaga Mauriacs landsmän för delaktighet i "Förintelsen", vare sig det gällde aktiv medverkan i eller passivt tigande om den. Har detta inte en påfallande likhet med det som i förhandlingar med maffian kallas "beskydd"? Mot en överenskommen avgift eller annan motprestation avhåller sig maffian från att mörda eller misshandla dig eller din familj, förstöra er egendom eller affärsverksamhet. Skillnaden mellan den vanliga maffian och förintelsemaffian är att den senare åtnjuter respektabilitet och därför kan tillgripa ett "finare" våld. Den vanliga maffian: "Betala, eller vi slår sönder din butik!" Förintelsemaffian: "Betala, eller vi slår sönder ditt anseende!"

Låt oss därefter granska den första av de båda eftergifterna. Det finns tydligen i den judiska kulturen, med Wiesels egna ord, "en historisk befallning att hämnas", och Naomi Seidman preciserar att den judiska historien och traditionen inte bara godkänner denna hämnd utan rent av befäller den. Vi måste nog taga henne på orden, eftersom hon är professor just i judisk kultur.

Man får söka förgäves efter någon motsvarande "befallning att hämnas" i den västerländska, kristna eller i de islamiska, hinduiska, buddhistiska osv. traditionerna.

Vidare skall noteras att denna judiska hämndgirighet synes vara icke begränsad till individer, som befunnits vara skyldiga till illgärningar mot judar, utan i detta fall omfatta alla tyskar, också sådana som rimligen måste vara oskyldiga till något ont, såsom tyska flickor. Är det judiska hatet och den judiska hämndgirigheten riktad mot kollektiv snarare än individer? Vi kan ställa en sådan fråga till Elie Wiesel och få ett svar i klara ordalag åtminstone vad gäller honom själv. Följande uttalande gjorde han nämligen efter ett besök i Tyskland: ”*Varje jude borde någonstans inom sig inrätta ett område för hat – ett friskt och kraftfullt hat – för det som tysken personifierar och för det som tysken hävdar. Att göra annorlunda vore att svika de döda.*” (Elie Wiesel, ”Rendez-vous avec la haine”, *Legends of Our Time*, New York, Avon Books 1968, s. 177-78).

Trots detta skarpt och tydligt uttalade rasistiska hat mot tyskar – eller kanske på grund av det – tog 83 ledamöter av tyska förbundsdagen i början av år 1986 initiativet till att föreslå Elie Wiesel till Nobels fredspris. Det vore, påstod de, ”*en stor uppmuntran för alla som aktivt förespråkat en försoning*” (*The Week in Germany*, 31 januari 1986, s.2). Detta initiativ visar hur den tyska politiken efter år 1945 steglöst övergått från nationalsocialism till nationalmasochism.

Om förintelsereligionen vore en universalistisk religion, skulle detta uttalande av dess främste uttolkare givetvis kunna tillämpas universalistiskt, så att varje folk som utsätts för etniskt betingat våld kunde göra det till sitt. Så här till exempel: ”*Varje palestinier borde någonstans inom sig inrätta ett område för hat – ett friskt och kraftfullt hat – för det som juden personifierar och för det som juden hävdar. Att göra annorlunda vore att svika de döda.*” Men nu är förintelsereligionen icke en universalistisk religion, utan en stamreligion, varför endast den egna stammens medlemmar får ge utlopp för etniskt betingat hat.

Denna stammentalitet kom till tydligt uttryck i ett uttalande Israels premiärminister Ehud Barak gjorde vid en utbildningskonferens om Förintelsen. Konferensen hölls i januari 2000 i Stockholm och bevistades av representanter för 50 länder, däribland Israel. Konferensen förklarade att världssamfundet hade ett ”högtidligt ansvar” för bekämpandet av folkmord, etnisk rensning, rasism och främlingsfientlighet. En svensk journalist ställde efteråt en fråga till Barak om de palestinska flyktingarna. Barak svarade att han principiellt var emot att ens en enda flykting kom till Israel: ”Vi kan inte ta något moraliskt, juridiskt eller annat ansvar för flyktingar” (Finkelstein, *Förintelseindustrin*, s. 127).

En avslutande kommentar till Elie Wiesels jiddischtext om lättsinnigheten i att hämnas på tyskarna genom att ”bara” våldtaga deras flickor. Det jiddischuttryck, som översatts med ”tyska flickor”, lyder *daytshe shikses*. *Daytshe* betyder ”tyska” och liknar det vanliga tyska ordet *deutsche*. Men vad betyder *shikses*? *Shikse* eller *shiksa* är femininformen av det hebreiska ordet *sheketz* (ibland stavat *shaygets*), upplyser oss judendomskritikern dr Israel Shahak. Dr Shahak förklarar vidare att detta ord, som i jiddisch används i betydelsen ”icke-judisk flicka eller ung kvinna”, egentligen betyder orent djur, vämjelig varelse, styggelse, usling (Israel Shahak, *Judisk historia, judisk religion – tyngden av tre tusen år*, Skövde 1996, s. 26). Ännu ett uttryck för den judiska rasismen och det judiska hatet mot andra folk – från förintelsereligionens främste representant Elie Wiesel.

Enligt något slags mediakonvention är Elie Wiesel ett ögonvittne – och ett särskilt framstående sådant – till ”förintelsen i gaskamrarna”. Men i originalupplagan av sin bok *La Nuit* från 1958 nämner han inte ”gaskamrarna” med ett enda ord. Märk väl att han skildrar sina upplevelser i Birkenau våren och sommaren 1944, då enligt myten hundratusentals (enligt Olga Lengyel 1 314 000) judar ”gasades” och brändes i detta läger. Hur kunde detta oerhörda brott, förövat i ”gaskamrarna”, ha undgått unge Elie?

I stället talar Elie Wiesel om att tyskarna dödade judar massvis i Auschwitz genom att bränna dem levande i gropar:

”Inte långt ifrån oss flammade lågor upp ur en grop, jättelika lågor. Man höll på att bränna upp något. En lastvagn rullade fram till gropen och tömde sin last i den. Det var små barn. Spädbarn! Ja, och jag såg det med mina egna ögon... Barn i lågor (är det då så konstigt att sömnen flyr mina ögon alltifrån den tiden?) Dit gick vi alltså. Något längre borta fanns en annan, en större grop för vuxna...

’Far’, sade jag, ’om det är så här, vill jag inte vänta längre. Jag kastar mig på den elektriska taggtråden. Det är bättre än att tomt stirra in i lågorna i timmar.”

Glädjande nog slapp Elie Wiesel att tomt stirra in i lågorna i timmar, och inte heller behövde han kasta sig på den elektriska taggtråden, ty:

”Vår kolonn hade bara omkring 15 steg kvar att gå. Jag bet mig i läppen för att min far inte skulle höra hur jag hackade tänder. Bara tio steg kvar. Åtta, sju. Vi marscherade sakta, liksom efter likvagnen till vår egen begravning. Bara fyra steg kvar nu. Tre steg. Den var helt nära nu, gropen med sina lågor. Jag samlade alla de krafter jag fortfarande hade i behåll för att springa ifrån ledet och kasta mig på taggtråden. Djupt i mitt hjärta tog jag farväl av min far, av hela världsalltet, och ofrivilligt bildades ord och formade sig till ett mummel på mina läppar: *Jitgadal vejtkadasch schme raba...* Vare hans namn upphöjt och helgat. Det var som om mitt hjärta ville brista. Jag stod inför dödsängeln anlete... Nej. Två steg från gropen befallde man oss att vika av och gå in i en barack.” (Elie Wiesel, *La Nuit*, Éditions de minuit 1958, ss. 57-60)

Det förlag, som lät översätta *La Nuit* till tyska 1960, fann det säkert besvärande att Wiesel var totalt ovetande om detta som numera alla ”vet”, nämligen att i Auschwitz dödade tyskarna hundratusentals om icke miljoner judar i ”gaskamrar”. Därför lät man den tyske översättaren Kurt Meyer-Classon sätta in ”gaskamrarna” överallt i texten (på 13 ställen), där i det franska originalet stod ”krematorierna”. Också de av mina läsare, som har de obetydligaste kunskaper i franska och tyska, torde inse att *crématoire* på det ena språket inte kan översättas till *Gaskammer* på det andra. Intressant nog har den engelska översättningen *Night* av år 1986 inte underkastats motsvarande ”korrigerings”, utan där har det franska *crématoire* blivit *crematory* på engelska.

I början av förintelsemytens spridning cirkulerade flera olika lögnar om hur tyskarna dödade miljontals judar i ”förintelselägren”. Sagan om gaskamrarna var bara en av dessa inbördes konkurrerande myter. Det var amerikanerna som spred lögnen om gasningar i gaskamrar. Polackerna hittade på sagan om att judar dödades med kokande vatten eller ånga, särskilt i Treblinka. Från sovjetiska propagandister härrörde myten om att tyskarna dödade judar med elektrisk ström i ett slags löpbandsförfarande. Först omkring år 1960 hade historien om gaskamrarna slagit ut konkurrenterna. Men Wiesel, som skrev sin bok i mitten av 1950-talet, kunde ju inte ana att gaskamrarna skulle bli den allena rådande sanningen. Han satsade på sin egen fabrikation: sagan om brännngroparna. Det var en särskilt enfaldig lögn, även därför att man inte kan gräva sådana gropar i den sankna mark, där Auschwitz står. Också bara en meter djupa gropar blir där snart vattenfyllda. Idag hävdar ingen historiker att tyskarna dödade judar i massor genom att bränna dem levande i gropar.

Beträffande Elie Wiesel och hans vistelse i Auschwitz finns ett annat verkligt mysterium. I sin bok *La Nuit* berättar han på sidorna 129–133 att lägerledningen i januari 1945, när Röda armén ryckte närmare, gav Elie och hans far fritt val mellan att stanna kvar i lägret och invänta de sovjetiska befriarna eller följa med tyskarna västerut, efter att dessa evakuerat lägret. Wiesel far och son var ense om att det var bäst att följa med de hemska tyskarna, som ju brukade bränna spädbarn i gropar. Väl i Tyskland sattes far och son i koncentrationslägret Buchenwald. Om mordorgierna i detta läger påstod Wiesel senare:

"I Buchenwald skickade man tio tusen i döden varje dag. Jag var alltid bland de sista hundra närmast grinden." (Time, 18 mars 1985, s. 79.)

Och ändå valde Wiesel far och son detta helvete framför att tas om hand av befriarna ur Röda armén. Förklara det, den som kan!

Om tyskarna i Buchenwald dödade tio tusen fångar varje dag, som Wiesel påstod, skulle hela "Förintelsen" av sex miljoner ha kunnat utföras i detta läger ensamt på mindre än två år. Buchenwald tog emellertid emot fångar från 1937 till 1945, alltså mer än sju år. Enligt nu gällande officiella siffror dog eller dödades c:a 43 000 fångar i detta läger, vilket enligt Wiesels uppgifter skulle ha motsvarat endast fyra dagars existens och verksamhet för detta läger. Men varken den nya religionen tron på "Förintelsen" eller dess överstepräst Wiesel är intresserad av sanning och verklighet, bara av ekonomiskt och politiskt vinstgivande lögn.

Bluffmakarna – toppen av ett isberg

Milt uttryckt kan man säga att det inte är politiskt korrekt att påvisa orimligheter och logiska och/eller faktiska omöjligheter i påståenden som "överlevande vittnen" gjort om "Förintelsen". I verkligheten är det mycket värre att tillämpa vanligt sunt förnuft, kritiskt tänkande och normal historisk kritik på källorna till den officiella tron på "Förintelsen". Ty i många av Europas stater är du då inte bara politiskt inkorrekt utan rent kriminell och kan hamna i fängelse på flera år eller ruineras med skyhöga böter. Det är farligt att på detta område ens hävda yttrandefriheten såsom princip, också om du inte "förnekar" en enda av förintelsereligionens dogmer. Ett exempel: Den 18 januari 2007 föll domen i Frankrike mot professor Bruno Gollnisch. Den löd på tre månaders fängelse villkorligt och 55 000 euro (c:a 522 000 SEK) i böter. Han avstängdes också på fem år från sin tjänst såsom professor i japanska vid universitetet i Lyon. Hans brott? Han hade uttalat exakt detta: "Jag tvivlar inte på att tyskarna hade koncentrationsläger. Men beträffande gaskamrarna anser jag att historikerna borde få yttra sig fritt." Den franska lagen (av den 13 juli 1990) förbjuder nämligen varje ifrågasättande av de nazistiska brotten mot judarna, "även om [ett dylikt ifrågasättande] framläggs i förtäckta eller tvivlande ordalag eller genom antydan" (Code pénal 2006, s. 2059). Följaktligen får man i denna sak varken ifrågasätta eller ens synas ifrågasätta.

Eftersom det inte finns sakbevis (tekniska bevis) för "Förintelsen", vilket framstående historiker medgivit, och eftersom anförda dokumentbevis även i bästa fall är tvetydiga, tillmäter den officiella historieskrivningen "de överlevandes vittnesmål" desto större betydelse. Också därför har den officiella förföljelsen mot dem som riktat välgrundade tvivel mot dessa vittnesmål blivit så vild och skoningslös. Hur orimliga dessa vittnesmål än är, får de inte betvivlas. Ty om det medges att om så bara ett vittnesmål är falskt, om så bara ett vittne är bluffmakare, finns risk för att en kritisk anda gör sig gällande gentemot hela denna historia. Och det får bara inte ske!

När det likväl händer att personer, som framträtt såsom "överlevande vittnen", offentligt avslöjas såsom bluffmakare, är det viktigt notera att dessa personers berättelser ingalunda är särskilt orimliga eller faktiskt omöjliga i jämförelse med de "sanna" och "trovärdiga vittnen". Skillnaden ligger endast i att de avslöjade bluffmakarna med sina berättelser inte berör "Förintelsens" sakrosankta kärna: "gaskamrarna". Det rör sig alltså om politiskt korrekta avslöjanden. Med användande av vanlig vetenskaplig logik och metod kan samtliga "överlevande vittnen" till exempelvis "gaskamrarna" i Auschwitz avvisas såsom falska. De viktigaste har jag så behandlat i min bok *En tom säck kan inte stå* (Nordiska förlaget 2002, 2:a uppl. 2007). Ännu utförligare har Jürgen Graf gjort det i sin bok *Auschwitz – Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust* (Würenlos 1994). De officiellt erkända bluffmakarna och falska vittnena är alltså endast toppen av isberget.

Härnäst beskrivs tre officiellt erkända bluffmakare: Jerzy Kosiński, Benjamin Wilkomirski och Misha Defonseca. Rörande de två första har jag refererat material ur prof. Norman Finkelsteins bok *Förintelseindustrin*.

Jerzy Kosiński, en polsk-judisk utvandrare, skrev *Den målade fågeln*. Den finns även i svensk översättning, utgiven av Bonniers 1967. Boken påstods vara Kosińskis egen berättelse om hur han som ett övergivet barn strövar omkring på den polska landsbygden under andra världskriget. Genomgående för boken är de sadistiska sexuella övergrepp som han påstår att de polska bönderna förövade på honom. Varje kapitel slutar med skildring av en våldsorgie. Det är svårt att kalla denna bok annat än våldspornografi och ett alster av ett sinne som var besatt av sadomasochistiskt våld. Boken framställer de polska katolska bönder, som lille Jerzy bodde hos, som våldsamt antisemitiska. ”Slå judarna”, hånskrattar de. ”Slå de jävlarna.”

I *New York Times Book Review* hyllade Elie Wiesel *Den målade fågeln* och kallade den ”en av de bästa anklagelseskriterierna om den nazistiska eran”, ”skriven med djup ärlighet och känslighet”. Cynthia Ozick svamlade patetiskt om att hon ”omedelbart” hade märkt att Kosiński var en äkta ”judisk överlevande av Förintelsen och ett vittne till den”.

Den målade fågeln blev en av de grundläggande texterna om ”Förintelsen”. Den blev en försäljningssuccé, översattes till många språk och blev obligatorisk läsning vid gymnasier och universitet.

Kosiński avslöjades av en veckotidning, som grävde i hans verkliga förflutna. Han hette egentligen Józef Lewinkopf. Han hade inte varit övergiven som barn. I själva verket levde lille Józef tillsammans med sina föräldrar under hela kriget. Polska katolska bönder, som Kosiński skildrar så elakt, skyddade och gömde familjen Lewinkopf med fara för sitt eget liv.

Långt efter att Kosiński avslöjats som en fullständig bluff fortsatte Elie Wiesel att överösa hans ”utomordentliga verk” med lovord.

Också sedan Kosiński demaskerats, fortsatte *New York Times* att försvara honom och påstod att han fallit offer för en ”kommunistisk konspiration”. Ibland passar konspirations-teorier också för *New York Times*.

En senare bluff är Benjamin Wilkomirskis *Bruchstücke aus einer Kindheit* (Brottstycken ur en barndom), som gavs ut på ett ansett tyskt bokförlag och sedan översattes till ett dussintal språk. Den amerikanska upplagan *Fragments* utkom i New York 1996.

Wilkomirski plagierar utan hämningar från *Den målade fågeln*. Liksom Kosiński beskriver sig Wilkomirski som ett ensamt överlevande barn som drabbas av stumhet och hamnar på barnhem för att långt senare upptäcka att han är jude. Liksom i *Den målade fågeln* är det främsta berättargreppet att låta ett naivt barn tala ett enkelt, dämpat språk, varigenom också tidsramen och ortnamnen blir otydliga. Liksom i *Den målade fågeln* slutar varje kapitel i *Brottstycken* i en våldsorgie.

Brottstycken är alltigenom en bluffhistoria. I bokens början är skildringen den typiska för förintelsememoarerna: I de tyska koncentrationslägren är varenda vakt ett galet, sadistiskt odjur som skrattande knäcker skallen på nyfödda judiska barn. Det särskilda med *Brottstycken* är att den sedan mera beskriver livet efter ”Förintelsen”. Lille Benjamin adopteras av en familj i Schweiz, men där får han bara genomlida ännu fler plågor. Han finner sig fångad i en värld av människor, som alla förnekar ”Förintelsen”. ”Glöm bort det – det är en mardröm”, skriker hans styvmor. Han svarar upprörd: ”I det här landet säger alla att jag ska glömma och att det aldrig har hänt, att jag bara har drömt. Men de vet mycket väl!”

Till och med i skolan ”pekar pojkarna på mig, hötter med näven mot mig och skriker: ’Han yrar, det finns inget sånt. Lögnhals! Han är galen, tokig, han är idiot.’” Alla de icke-judiska barnen pucklar på stackars Benjamin och skanderar antisemitiska ramsor, medan de vuxna ständigt pikar honom: ”Du bara hittar på.”

Benjamin drivs till yttersta förtvivlan och får en vision av ”Förintelsen”. ”Lägret är fortfarande kvar – det är bara gömt och väl kamouflerat. De har tagit av sig uniformerna och klätt

sig i fina kläder för att inte bli igenkända... Men ge dem bara den minsta antydning om att man kanske, möjligen är jude – så känner man det: det är samma människor, jag är säker på det. De kan fortfarande döda, fast de inte bär uniform.” *Brottstycken* är mer än bara en hyllning till förintelseslagoffren. Boken är en våldsamt anklagelse: till och med i Schweiz – det neutrala Schweiz – vill alla icke-judar döda judarna.

Brottstycken hyllades i vida kretsar som en klassiker inom förintelselitteraturen. Den översattes till ett dussintal språk och belönades år 1996 med det amerikanska judiska nationella bokpriset, tidskriften *Jewish Quarterly*s pris och det franska judiska litteraturpriset Prix de la Mémoire de la Shoah. Wilkomirski blev snart stjärna i dokumentärprogram i teve, huvudperson vid konferenser och seminarier om ”Förintelsen”, penninginsamlare för Förintelsemuseet i Washington och allmänt affischnamn för ”Förintelsen”.

Författarens verkliga namn är inte Benjamin Wilkomirski utan Bruno Dössekker. Han levde hela krigstiden i Schweiz och är inte ens jude.

Daniel Goldhagen blev den främste akademiske förkämpe för Wilkomirski. Han hyllade *Brottstycken* och förklarade boken för ”ett litet mästerverk”. När bluffen avslöjades, ställde Raul Hilberg ett antal frågor: ”Hur kunde denna bok godtas som memoarbok av flera olika förlag? Hur kunde den leda till att Wilkomirski inbjöds både till Förenta staternas Förintelsemuseum och till ansetta universitet? Hur kommer det sig att vi inte har någon vettig kvalitetskontroll när det gäller att värdera om förintelsematerial är värt att publiceras?”

Enligt Israel Gutman, en av cheferna för Förintelsemuseet i Jerusalem Yad Vashem, har det ingen betydelse huruvida *Fragments* är humbug eller inte. Han säger: ”Wilkomirski har skrivit en historia som han har upplevat på djupet; den saken är säker... Han är ingen bluffmakare. Han upplever denna berättelse oerhört djupt i sin själ. Smärtan är äkta.” Det har alltså ingen betydelse om Wilkomirski tillbringade kriget i ett koncentrationsläger i Polen eller i en alpstuga i Schweiz. Om hans ”smärta är äkta”, så är han ingen bluffmakare.

År 1997 utgavs i Förenta staterna boken *Misha: A Mémoire of the Holocaust Years* av Misha Defonseca. Boken påstods skildra författarinnans egna minnen av ”Förintelsen”. Liksom *Fragments* handlar det om ett värnlöst barn, som är ensamt och övergivet i världen. Misha föddes i Belgien av judiska föräldrar, som deporteras 1941, när hon är sju år gammal. Då vandrar hon ensam genom hela Europa ända till Ukraina. På vägen tar hon sig in i Warszawas judiska getto och ut igen. Hon lever en tid med en flock vargar, som tar hand om henne och skyddar henne. Hon dödar en tysk soldat, som försöker våldtaga henne. Allt detta händer när hon är mellan sju och elva år gammal.

Boken blev ingen större framgång i Förenta staterna, där den först utgavs, trots att Elie Wiesel skrev baksidestexten och prisade den som ”mycket rörande”. I Frankrike och Italien däremot blev den en bästsäljare och trycktes i tiotusentals exemplar. I Italien gjorde man en opera av bokens berättelse och i Frankrike en spelfilm, *Survivre avec les Loups*, alltså ”Att överleva med vargarna”. Boken översattes till 18 språk.

I februari 2008 sprack dock alltihop. Författarinnan avslöjades om en simpel bedragerska och lögnerska. Hon hade inte upplevat någonting av det hon skildrat som sina ”minnen”. Hon hette inte Misha Defonseca utan Monique De Wael. Hon var inte sju år 1941 utan högst fyra år, ty hon var född den 12 maj 1937, vilket framgick av den dopattest som undersökande journalister påträffade. Hon var inte ens judinna, utan född av katolska föräldrar.

I en artikel i den amerikanska tidskriften *Slate* ställde Blake Erskin frågan: ”Varför tog det så lång tid innan långsökta förintelseminnen avslöjades som bluff?” Han besvarade den själv med orden: ”Därför att det är en glädjelös uppgift och man hamnar i otrevligt sällskap.” Med ”otrevligt sällskap” menade Erskin uppenbarligen ”förintelseförnekare”.

Regissören av filmen ”Att överleva med vargarna”, judinnan Véra Belmont, var rakare på sak. I en intervju i den israeliska tidningen *Ha'aretz* sade hon om historiker som tvivlade på Misha Defonsecas ”sanna berättelse”: ”Det är exakt som de människor som förnekar kon-

centrationslägrens existens. Det är en sann berättelse. Allt som hände under Förintelsen är otroligt och omöjligt att fatta.”

Förintelsereligionen har ingenting med logik att göra

Förintelsestrons sionistiska upprätthållare hamnar i en logiskt olöslig konflikt, när de skall å ena sidan framställa ”Förintelsen” som så fullständig som möjlig, så att i stort sett inga europeiska judar överlevde och att de få som gjorde det överlevde ”som genom ett under” men å andra sidan, när det sedan gäller att få dagens tyskar och andra europeiska folk att punga ut med enorma skadestånd till judiska organisationer och litet grand även till de överlevande, skall hävda så många överlevande som möjligt. Den 27 juli 1997 angavs i ett meddelande från Israels premiärministers kansli antalet alltjämt levande överlevande efter ”Förintelsen” till nära en miljon människor. En tremannakommitté med E. Spanic såsom ordförande hade den 14 maj samma år fått premiärministerns uppdrag att definiera vilka som skall anses såsom förintelseöverlevare och att uppskatta antalet alltjämt levande sådana. Kommittén avgjorde att förintelseöverlevare var envar jude som hade levat i ett land under en tid då detta stod under nazistiskt styre, under nazistisk ockupation eller under ett med nazisterna kollaborerande styre. Kommittén uppskattade antalet alltjämt levande sådana judar till minst 834 000 men kanske så många som 960 000. Försäkringsstatistiker vet hur man på grundval av dylika siffror räknar fram dem som gällde för situationen drygt 50 år tidigare: 3,5 till 5 miljoner judar överlevde ”Förintelsen”. Men om 3,5 till 5 miljoner judar på tyskt eller tyskkontrollerat territorium överlever ”Förintelsen”, är det då någon ”Förintelse”, en katastrof som man överlever ”som genom ett under”? Svar: Nej. Vad är då ”Förintelsen”? Den är ett bedrägeri, och den religion som byggts upp på den är en falsk religion.

Tron på ”Förintelsen” såsom pseudoreligion

Elie Wiesel, mottagare av Nobels fredspris år 1986, kallar ofta ”Förintelsen” för ”helig historia” och sade vid ett tillfälle rent av: ”Förintelsen är ett heligt ämne. Man borde taga av sig skorna, när man träder in på dess område, man borde darra varje gång man uttalar ordet Förintelsen” (L. Edelman, ”A Conversation with Elie Wiesel”, i H. J. Cargas (red.), *Responses to Elie Wiesel* (New York, Persea Books, utgiven i samarbete med ADL av B’nai B’rith 1978), s. 18.

Yeckel Eckstein har använt liknande uttryck och sagt: ”Att tala om Förintelsen är att beträda terra sancta, helig mark.” (Y. Eckstein, *What You Should Know About Jews and Judaism* (Waco: Word Books 1984), s. 182.

Detta bildspråk och det som används i många andra judiska böcker om ”Förintelsen” är uppenbarligen lånat från Andra Mosebok, 3:5, där det berättas att Gud säger till Mose, som står darrande vid foten av berget Sinai: ”Kom inte närmare. Tag av dig dina skor. Du står på helig mark.” Ett antal judiska filosofer och teologer har också skrivit artiklar, där de upphöjer ämnet ”Förintelsen” till helig historia och samtidigt fördömer såsom helgerån de försök judiska lärde har gjort att behandla det som ett vanligt forskningsområde.

Judiska förintelseaktivister har insisterat att ”Förintelsen är obegriplig och oförklarlig” (Peter Novick, *The Holocaust in American Life*, 1999, s. 178) – försök att undanröja all förnuftig diskussion om dess orsaker och hindra jämförelser med otaliga andra exempel på etniskt våld. ”Också många religiösa judar är ofta villiga att diskutera de myter som judendomen grundats på med naturliga förklaringar – utsätta dem för en rationell, vetenskaplig analys. Men de är ovilliga att tillämpa detta tänkesätt på ’det oförklarliga mysteriet’ Förintelsen, där rationell analys ses som olämplig eller vanhelgande” (Novick, *anf. arb.*, s. 200). Förintelseaktivisten Elie Wiesel ”ser förintelsen i sin religiösa innebörd såsom ’likvärdig med

uppenbarelsen på Sinai'; försök att 'avhelga' eller 'avmystifiera' Förintelsen är, säger han, antisemitism av ett subtilt slag" (Novick, anf. arb., s. 201).

I Jerusalem finns Yad Vashem, det stora museet och arkivet rörande "Förintelsen". Bland de byggnader som ingår i detta komplex finns också en som används såsom en helgedom, byggd så att den skall likna en föregiven gaskammare. Den är försedd med en evigt brinnande låga och andra symboler för helighet. Detta centrum besöks varje år av hundratusentals turister, varav väldigt många blir starkt påverkade av upplevelsen, som är av närmast religiös karaktär. På "Förintelsens dag", som infaller den 27 nisan varje år, kommer tusentals judar dit för att bedja.

Den 8 juli 1986 antog Israels parlament Knesset en lag mot förnekelse av "Förintelsen". Denna lag kräver av de israeliska historikerna och därmed också av de övriga folket att de avstår från sin intellektuella självständighet och underkastar sig förintelsedogmen. Lagen säger bland annat: "Den som i skrift eller tal offentliggör något uttalande som förnekar eller förminskar omfattningen av de gärningar som förövades under naziregimen, vilka är brott mot det judiska folket eller brott mot mänskligheten, i syftet att försvara förövarna av dessa gärningar eller uttrycka sympati eller identifiering med dem, skall kunna fängslas för en tid av fem år."

Denna israeliska lag mot "förnekelse av Förintelsen" har bildat mönster för stiftandet av motsvarande lagar i flera av Europas länder. I dag är det förutom i Israel i följande länder förbjudet att offentligt "förneka Förintelsen": Tyskland, Österrike, Schweiz, Liechtenstein, Frankrike, Portugal, Nederländerna, Belgien, Luxemburg, Ungern, Polen, Tjeckien, Slovakien och Litauen.

I Förenta staterna, där nästan hälften av den judiska världsbefolkningen bor, finns 19 större museer, 48 forskningscentra, 34 arkiv, 12 minnescentra och fem större bibliotek, som alla är ägnade "Förintelsen", och fler håller på att byggas. De flesta är helt finansierade av judiska organisationer, men många finansieras helt eller delvis av Förenta staternas regering. Så till exempel fattade kongressen år 1980 ett enhälligt beslut om att bygga Förenta staternas minnesmuseum om "Förintelsen" på 1,7 tunnland upplåten federal mark i Washington, medan museet självt finansieras med privata medel.

Förintelsemuseet ligger mitt i Washington, mitt bland den amerikanska federala regeringsmaktens viktigaste byggnader och andra symboler för den amerikanska republiken, såsom Capitolum, Vita huset, Washingtonmonumentet, Lincoln Memorial och Smithsonian institution.

Förenta staternas kongress och president Carter bildade en regeringsfinansierad offentlig myndighet, Förenta staternas råd för minnet av Förintelsen. Detta råd har 55 ledamöter, och till dess förste ordförande utsåg presidenten givetvis Elie Wiesel, förintelsereligionens överstepräst. Rådet fick till sin första och viktigaste uppgift att leda uppförandet av Förintelsemuseet, som kostade 147 miljoner dollars. Därtill skall rådet "uppmuntra och understödja att i hela nationen minnet av Förintelsen iakttas av medborgarna såsom Minnesdagar" (*For the Dead and the Living We Must Bear Witness* (informationsbroschyr utgiven av Förenta staternas råd för minnet av Förintelsen, Washington D.C. 1990). Rådet underlättar faktiskt "minnet över hela landet i delstatkongresser, stadshus och tusentals skolor... [varvid höjdpunkten är] den årliga nationella medborgerliga minnesceremonin i Rotundan i Capitolum, där ledande amerikaner deltar." Främst bland dessa "ledande amerikaner" är förstås samtliga presidenter från och med Carter och givetvis Elie Wiesel.

Många finner det märkligt att Förenta staternas regering förbehållslöst främjat detta kampanjande om "Förintelsen", i synnerhet med tanke på att judarna utgör icke ens 3 procent av landets befolkning, att nazisternas gärningar mot judarna inte förövades på amerikansk mark och att de inte omedelbart medförde en enda amerikans död. Detta ständiga överdrivande av "Förintelsen" har avsevärt påverkat det amerikanska allmänna medvetandet och snedvridit

dess uppfattning av samtiden och det förflutna. Denna snedvridning har faktiskt indirekt erkänts av Michael Berenbaum, Förintelsemuseets projektdirektör och professor i teologi vid universitetet i Georgetown. Han uttalade, icke utan stolthet: "Förintelsen betraktades en gång som en mindre berättelse vid sidan om den mycket större berättelsen om andra världskriget. Numera tänker man på andra världskriget som bakgrundsberättelsen och Förintelsen som förgrundsberättelsen." (*Washington Times*, den 10 januari 1991)

Opinionsundersökningar synes ge Berenbaum rätt. Dylåka undersökningar har visat att "Förintelsen" är mera känd för amerikaner än det japanska anfallet på Pearl Harbor 1941 och den egna atombombningen av Hiroshima år 1945, alltså de båda händelser som inledde respektive avslutade deras egen nations deltagande i andra världskriget.

I sin bok *The Holocaust in American Life* hävdar historikern Peter Novick att den väldiga betydelse "Förintelsen" fått i massmedvetandet inte har uppstått spontant utan beror på mycket målmedvetna, välfinansierade strävanden av judiska organisationer och enskilda judar med tillgång till de stora massmedierna:

"Vi är icke endast 'bokens folk' utan hollywoodfilmens och teve-miniseriens folk, tidskriftsartikeln och tidningskrönikans, seriemagasinet och det akademiska symposiets folk. När ett starkt engagemang i Förintelsen blev vitt utbrett i den amerikanska judenheten, var det på grund av den viktiga roll judar spelar i de amerikanska medie- och åsiktsbildande eliterna icke endast naturligt utan nära nog ofrånkomligt att det skulle sprida sig genom kulturen i dess helhet." (Novick, anf. arb., sidan 12)

Novick uppger att judiska eliter lanserade "Förintelsen" ursprungligen för att samla stöd till Israel efter 1967 och 1973 års arabisk-israeliska krig: "Judiska organisationer ... [framställde] Israels svårigheter såsom resultat av att världen hade glömt Förintelsen. Mot bakgrund av Förintelsen kunde man avfärda varje befogad anledning till kritik av Israel, slippa ens fundera på möjligheten att frågan om rätt och orätt var komplex". (Novick anf. arb., sidan 155)

Den judiska aktivistorganisationen Anti-Defamation Leagues ledare Abe Foxman har anmärkt att "Förintelsen" "icke är blott ett exempel på folkmord utan ett försök som nästan lyckades att mörda Guds utvalda barn och alltså ett försök att mörda Gud själv" (s. 199) – en kommentar, som utmärkt belyser det nära sambandet mellan kampanjandet om "Förintelsen" och de mer extrema slagen av judisk etnocentrism på det organiserade judiska samfundets högsta nivå.

Förintelsen har kommit att symbolisera antisemitismens naturliga och ofrånkomliga slutpunkt. "Det finns inte något som heter överreaktion på en antisemitisk händelse, inte något som heter att överdriva den allestädes närvarande faran. Den som hånar tanken att det inte finns farliga förebud i det amerikanska samhället, har inte lärt 'Förintelsens läxa'" (s. 178).

Medan förintelsereligionen framställer judar som själva inbegreppet av offer, framställer den majoriteten icke-judar som potentiella eller aktuella antisemiter. "Rättfärdiga icke-judar" erkänns visserligen, men kraven är stränga. Sådana måste ha riskerat livet, och ofta även sina familjemedlemmars liv, för att rädda en jude. "Rättfärdiga icke-judar" måste ha visat prov på "självpuppoffrande hjältemod av högsta och sällsyntaste slag" (Novick, anf. arb., s. 180). Dylåka människor är ytterligt sällsynta, och envar jude, som diskuterar "rättfärdiga icke-judar" på någon annan grund, utsätts för häftig kritik. Vad det handlar om är att hos judar bygga upp en bunkermentalitet – "som främjar en vaksam misstänksamhet mot icke-judar" (s. 180). Ett uttalande av en framstående judisk feminist är ett exempel på denna hållning: "Varje medveten jude längtar efter att fråga sina icke-judiska vänner, 'skulle ni gömma mig' – men avstår från att fråga av rädsla för att mötas av tystnad" (s. 181).

Medvetenheten om "Förintelsen" är mycket hög hos judar. En rundfråga år 1998 visade att man ansåg det vara "ytterst viktigt" eller "mycket viktigt" att "minnas Förintelsen" – långt viktigare än något annat, såsom att gå i synagogan och resa till Israel. Den judiska identiteten är faktiskt viktigare än den amerikanska identiteten för många amerikanska judar: "På senare

år har det blivit icke endast tillåtet utan i vissa kretsar rent av berömvärdt för amerikanska judar att hävda att deras judiska lojalitet går före deras amerikanska lojalitet” (Novick, anf. arb., s. 34).

Medvetenheten om ”Förintelsen” är emellertid inte begränsad till judar utan har institutionaliserats till en amerikansk kultursymbol. Förutom de många museerna till ”Förintelsens” åminnelse, vilka översållar landet, och de allmänna skolornas obligatoriska ”Förintelse”-kurser, vilka sprider sig som svampar, har ett stigande antal högskolor och universitet numera med donationer finansierade professorer i ”Förintelse”-studier. ”Alla Förintelse-institutioner av det ena eller andra slaget i Förenta staterna medräknade, finns det numera tusentals för-intelseprofessionella, som på heltid ägnar sig åt att hålla minnet av händelsen levande” (Novick, anf. arb., s. 277).

Denna strävan har varit mycket framgångsrik. I en opinionsundersökning år 1990 höll en avsevärd majoritet med om att ”Förintelsen” ”var *den* värsta tragedin i historien” (Novick, anf. arb., s. 232; kursiverat i originalet). Nyligen har ”Förintelsen” som kultursymbol främst inriktats på att främja mångkulturalism. Mellan 80 och 90 procent av de tillfrågade höll med om att det nödvändiga i att försvara minoritetens rättigheter och att inte ”följa med alla andra” var läxor man måste lära av ”Förintelsen”. De som svarade i denna undersökning höll i motsvarande antal med om att ”det är viktigt att människor ständigt får höra om Förintelsen, så att den inte händer åter igen”.

Förintelsereligionens seger i Tyskland

I en artikel i den amerikanska tidskriften *Chronicle of Higher Education* den 19 oktober 2001, ”German Intellectuals, Jewish Victims. A Politically Correct Solidarity” skildrar M. M. Anderson ganska utförligt hur strävan att upphöja ”Förintelsen” till pseudoreligion har krönts med ännu större framgång i Tyskland, där ”kritisk diskussion om judar... är så gott som omöjlig. En samtida tysk intellektuell, vare sig konservativ eller liberal, som säger något om judar, Förintelsen och dess efterkrigseffekter på det tyska samhället, och därvid går utanför ett snävt definierat spektrum av kodifierade fromheter, utsätter sig för risken att stötas ut ur yrkes- och samhällslivet.” (Anderson, anf. arb.) Diskussioner om judiska intellektuellas verk har kommit att dominera det tyska intellektuella livet, så att icke-judiska tyskar nästan fullständigt undanträngts. Bland dessa judiska intellektuella märks Walter Benjamin, Theodor Adorno, Herbert Marcuse, Hannah Arendt, Paul Celan och Sigmund Freud. ”’Shoah-business’ har blivit en stapelvara i det samtida tyska kulturlivet och politiska livet. Tyskar trivs med debatter om Förintelsen och sitt ständiga ansvar för att bevara minnet av den, deltar i kampanjen för uppförandet av ett gigantiskt minnesmärke över de döda judarna i Berlins historiska centrum eller flockas för att lyssna på den amerikanske vetenskapsmannen Daniel Goldhagens grova och ohistoriska utfall mot den tyska nationalkaraktären.” (Anderson, anf. arb.) Vetenskapsmän har mistat allt sinne för normala rättesnören för intellektuell kritik och kommit att så gott som fullständigt identifiera sig med nazismens judiska offer.

Så till exempel har ”Förintelse”-poeten Paul Celan blivit en central kulturgestalt, som får överträffa alla andra 1900-talspoeter. Hans verk är nu bortom förnuftskritik, till den grad att de svepts in i ett slags fördummande mystik: ”Ärligt talat känner jag oro för den heliga, oberörbara aura som omger Celans namn i Tyskland, oroväckande är också det sätt på vilket hans namn fungerar som ett trumfkort i intellektuella diskussioner, sätter punkt för debatter och utesluter andra ämnen” (Anderson, anf. arb.). Judiska författare som Kafka betraktas som intellektuella giganter, vilka står över all kritik; dryftanden av Kafkas verk inriktas på hans judiska identitet och genomsyras av ”Förintelsen”, trots att han dog år 1924, nio år innan Hitler kom till makten.

Det är faktiskt inte alltför långsökt antaga att den tyska kulturen i egenskap av tyskarnas kultur har fullständigt försvunnit och därvid ersatts av ”Förintelse”-kulturen. ”Förintelsen” har

blivit en kvasireligion, som förmått icke endast utplåna återstoderna av den tyska kulturen utan även helgonförklara judarna som folk. Som Amos Elon noterade, då han beskrev den tyska reaktionen på ett nytt judiskt museum i Berlin, ”Med så mycken överdrift, så många otvivelaktigt uppriktiga uttryck för skuldkänsla och ånger och för beundran av allt judiskt kunde man inte värja sig för känslan att femtio år efter Förintelsen ägnade sig den nya republiken faktiskt åt att helgonförklara de tyska judarna” (Amos Elon, ”A German Requiem”, *New York Review of Books*, 15 november 2001).

Förintelsereligionens dogmatik

I detta paket som kallas tron på ”Förintelsen” ingår vissa återkommande påståenden som framförs dogmatiskt, såsom att ”Förintelsen” är det värsta brottet i mänsklighetens historia, att det är utan jämförelse och därför inte får ”relativiseras”, att det är obegripligt. ”Förintelsen” påstås vidare vara kulmen i det kristna Europas förföljelse av judarna, den logiska slutpunkten för all antisemitism. Också den oskyldigaste yttring av antisemitism anses otillåten, eftersom ”hur det än börjar, vet vi hur det slutar, det slutar i gaskamrarna i Auschwitz”.

I detta paket som kallas tron ”Förintelsen” ingår som ett standardpåstående att det var den västliga kristendomen, som skapade det åsiktsklimat som möjliggjorde mordet på sex miljoner judar. Detta upprepas till exempel på flera ställen i förintelsetrons bibel, Raul Hilbergs bok *The Destruction of the European Jews: Student Edition* (Holmes & Meirer, 1985). Den europeiska kristendomen sägs därför vara till stor del ansvarig för detta påstådda folk mord.

Förintelsepropagandister påstår ständigt och jämt att den lutherska kristendomen i Tyskland var en särskilt viktig kraft bakom framväxten av den våldsamma antisemitism som ”ledde till Förintelsen”. Martin Luther själv anklagas för att ha varit en av de viktigare gestalterna i skräckkabinettet av intellektuella demoner som piskade fram judehatet i Tyskland (Hilberg, anf. arb., ss. 13-15, ställvis).

Men detta slags påståenden gör enligt sitt väsen och innehåll inte halt vid den katolska eller lutherska kristendomen. En mycket populär filosofisk riktning hävdar att ”Gud dog i Auschwitz”. Enligt detta tänkesätt skulle en moraliskt fullkomlig, allsmäktig Gud, som äskar mänskligheten, aldrig ha tillåtit något så avskyvärt som ”Förintelsen” att hända. Men ”Förintelsen” har hänt. Alltså finns inte Gud. Det är lätt att inse att detta slags teologiska eller snarare antiteologiska tänkande är riktat inte bara mot kristendomen utan mot all gudstro, inte bara kristendomen, utan också judendomen och islam. Tron på ”Förintelsen” vill ersätta alla tre.

Den judiske teologen Amos Finkelstein skriver: ”Medgivandet att Gud – eller den etiska tron på Gud – dog i Auschwitz, därför att Auschwitz trotsar all mening, fordrar en genomgripande förändring av de mest grundläggande förutsättningar.” (François Furet, red., *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews*, Schocken Books 1989, s. 296.)

Den kristne teologen Robert McAfee Brown skriver: ”Den är denna troskris som Förintelsen påtvingar oss. Ty vem, vare sig jude eller kristen, kan tro på en Gud i vilkens värld sådant får ske? Ondskans eviga mysterium, grunden till vår största sårbarhet som troende, får ett unikt uttryck i Förintelsen. Inget försvar för Gud kan omfatta denna händelse, så att dess sår helas eller dess ärr läkes. Den utesluter för alltid en lättvunnen tro på Gud eller mänskligheten. Båda faller under domen, och en fällande eller frikännande dom kan inte lätt avkunnas, om ens någonsin, över någondera parten.” (*Dimensions of the Holocaust: Lectures at Northwestern University* (Evanston, Ill., 1977), s. 49.)

Enligt inflytelserika judiska och kristna teologer förstör alltså tron på ”Förintelsen” tron på den kristna religionen eller tron på Gud över huvud taget.

Förintelsereligionens överstepräst Elie Wiesel har påstått att ”ärliga kristna vet att det som dog i Auschwitz inte var det judiska folket utan kristendomen.” (Citerat i Harry James Cargas, *A Christian Response to the Holocaust*, Denver, Colorado 1981, s. 31)

Den katolske teologen och sionisten Harry James Cargas håller i princip med Wiesel i detta hans påstående, ty han har skrivit: "Förintelsen är, som jag ser det, den största tragedi som drabbat de kristna efter korsfästelsen. I den förra händelsen dog Jesus, i den senare kan kristendomen sägas ha dött." (Harry James Cargas, anf. arb., s. v)

Det är alltså tydligt att tron på "Förintelsen" är en direkt utmaning mot inte bara kristendomen utan givetvis även mot islam och tron på Gud över huvud taget, eftersom framstående intellektuella och teologer anammar denna "Gud dog i Auschwitz"-teologi. Det är inte dessa intellektuellas och teologers spekulationer, som har vållat denna kris för gudstron, utan deras påståenden är endast uttryck och formulering i ord av den direkta påverkan tron på "Förintelsen" utövar på det allmänna medvetandet.

Ställd inför sådana påståenden, som angriper hans tro, skulle en logiskt tänkande och förnuftig individ naturligtvis komma med motargumentet: "Men på vilka grunder skall vi då tro på Förintelsen, på de sexmiljonfaldiga judemordet, förövat på Hitlers order och huvudsakligen i gaskamrar?"

Men i det nuvarande samhället får detta motargument inte framföras. I många av Europas länder är det i lag förbjudet att "förneka Förintelsen". I övriga av Europas länder, där det inte är formellt förbjudet, är det socialt förbjudet, och den som ändå gör detta, riskerar att stötas ut ur det sociala livet, att avskedas från sitt arbete. Förintelseatron kan användas för att kritisera, ifrågasätta, undergräva och förstöra tron på Gud, men förintelseatron själv får inte kritiseras eller ifrågasättas.

I dagens Västerland, som en gång var kristet, får man ifrågasätta om Gud är god eller allsmäktig eller ens om han finns. I Sveriges ledande morgontidning *Dagens Nyheter* bereds ateisten Lena Andersson regelbundet tillfälle att driva sina teser om Guds icke-existens och all religions fåfänglighet – nästan all religions fåfänglighet, är det bäst att precisera. Den judiska tabloiden tillåter nämligen icke det ringaste ifrågasättande av förintelsereligionen. Det sagda kan generaliseras: Man får inte ifrågasätta huruvida "Förintelsen" har ägt rum. "Förintelsen" har därmed blivit Europas gud. Det är en falsk gud, och därför är tron på "Förintelsen" en falsk religion.

Vad förföljelsen av biskop Williamson visar

Under en intervju för Sveriges Television den 21 januari 2009 sade en romersk-katolske biskopen Richard Williamson bland annat detta:

"Jag tror att det historiska bevismaterialet talar starkt emot, talar väldigt emot att sex miljoner judar skulle ha avsiktligt gasats i gaskamrar såsom en avsiktlig politik av Adolf Hitler"... "jag tror att det inte fanns några gaskamrar" Så långt som jag studerat bevismaterialet – jag låter mig inte styras av känslan – så långt som jag studerat bevismaterialet, tror jag att de mest seriösa revisionisterna, som de kallas, drar slutsatsen att mellan 200 000 och 300 000 judar omkom i de nazistiska koncentrationslägren men inte någon av dem genom gasning i en gaskammare."

Den 4 februari 2009 uttalade Vatikanens statssekretariat att Williamson måste otvetydigt och offentligt taga tillbaka de åsikter han tidigare uttalat, om han skulle tillåtas att verka som biskop inom kyrkan. Williamson svarade att han skulle göra detta, endast efter att själv ha undersökt det historiska bevismaterialet. Den 26 februari bad han formellt om ursäkt för den skada som han uttalanden hade vållat men sade inte att han ändrat sin åsikt. Vatikanen avisade denna ursäkt och upprepade att han måste "otvetydigt och offentligt taga tillbaka sina uttalanden". Judiska grupper har uttryckt besvikelse över hans "ofullständiga ursäkt", eftersom han inte yttrade sig om "Förintelsens faktiska existens".

Abraham Foxman vid den judiska etniska aktivistorganisationen Anti-Defamation League skrev ett brev till kardinal Walter Kasper och krävde att kyrkan inte skulle återupptaga biskop Williamson.

Biskop Fellay i Sankt Pius X:s prästbrödraskap (SSPX), den särskilda riktning inom romersk-katolska kyrkan som biskop Williamson tillhör, nekade till en början ansvar och sade att Williamsons uttalanden var hans egna och att saken inte berörde SSPX såsom helhet. Men sedan förbjöd han Williamson att tala offentligt om historiska och politiska ting och bad påven Benediktus om förlåtelse för den skada Williamsons uttalanden vållat. Williamson avskedades från sin tjänst som föreståndare för prästseminariet i La Reja i Argentina, och biskop Fellay uppgav att om Williamson ånyo förnekade "Förintelsen", skulle han uteslutas ur prästbrödraskapet.

Den 4 februari inledde en åklagare i Tyskland en förundersökning mot biskop Williamson och i oktober 2009 föll domen. Domstolen fann biskopen skyldig till att ha "förnekat Förintelsen" och dömde honom till 12 000 euro i böter. Biskop Williamson avvisade anklagelsen och vägrade böterna.

Den 19 februari 2009 ingrep Argentinas regering och gav biskop Williamson tio dagar att lämna landet frivilligt eller annars utvisas med tvång. Inrikesminister Florencio Randazzo sade att det var "outhärdligt att det fanns någon i landet som djupt kränkt det argentinska samhället och mänskligheten med antisemitiska uttalanden".

Vad fallet Williamson med all önskvärd tydlighet visar är att i Västerlandet judaiseringen numera gått så långt att en ny religion tagit över efter kristendomen, nämligen tron på "Förintelsen"; att denna tro på "Förintelsen" är en tvångsreligion, som behärskar regeringar både i och utanför Europa så till den grad att den som *endast förklarar sig icke kunna tro* på det sexmiljonfaldiga judemordet stämplas som förnekare, förföljs av staten, fördrivs från sitt hem och straffas i domstol; vidare att denna tvångsreligion har trängt undan den en gång i Europa så mäktiga romersk-katolska kyrkan, så att den kristna religionen får förkunnas och kristna präster får verka endast inom de ramar som denna nya, falska religion – tron på "Förintelsen" – sätter och på inga villkor får yppa tvivel på den nya religionens grunddogmer, *eftersom också tvivel kallas "förnekelse"*.

Däremot står det förintelserreligionens företrädare fritt att förneka de kristnas Gud. Därmed bekräftas ytterligare att förintelserreligionen numera är överordnad den kristna religionen, att förintelsekyrkan behärskar den kristna kyrkan, att kristendomen blivit endast ett bihang till en sekulariserad avart av judendomen.